

No. 982.474

Bijlage: 3

Dit bulletin bestaat uit 3 blz.

Bulletin no. 73 d.d. 20-2-1970

NSR, ASVA en grondraad Utrecht wijzen voorontwerp universitaire hervormingen af

Persberichten
18-2-1970

Naar aanleiding van het voorontwerp van de Wet Universitaire Bestuurs-
hervorming 1970 heeft de NSR meegedeeld aan haar achterban geen advies
te zullen geven over het al dan niet zitting nemen in de universi-
teits- en faculteitsraden. De NSR vindt de voorstellen van de minister
schaamteloos en nog minder dan een fopspeen. De ASVA heeft meegedeeld
de verkiezingen voor bedoelde raden te zullen boycotten. Volgens één
der persberichten heeft de ASVA op 17 februari j.l. bekendgemaakt deze
raden te willen saboteren. Ook de grondraad van de RU in Utrecht ver-
werpt de voorstellen.

Ton REGTIEN

cht van
begin febr. 1970

Ton REGTIEN werkt met ingang van 1 februari twee à drie dagen per
week aan de Groningse Universiteit.
Vernomen is, dat zijn reis naar Italië (reeds eerder gemeld) door de
ASVA zou zijn betaald. Hij zou behalve Rome ook Milaan hebben bezocht
toen daar studentenacties aan de gang waren.

Contact tussen de afdelingen Delft en Nijmegen van Politeia

Regio Rood (geza-
menlijke uitgave
ANJV, Politeia en
SJ in Delft)

Tijdens een op 13 en 14 december 1969 in Nijmegen gehouden weekend
van de afdelingen Nijmegen en Delft, is o.m. besloten tot het op-
stellen van een actieplan voor het geval Soeharto (met de toevoeging
"moordenaar") West-Europa gaat bezoeken. Om een internationale opzet
van de acties te bevorderen wil men belangrijke informatie over Indo-
nesië (met name over de coup in 1965 en de gebeurtenissen daarna)
samenvatten en in het Engels vertalen.

Overigens is de afdeling Delft in dit weekend voor haarzelf tot de volgende conclusies gekomen:

- 1) het is nodig de grondraad in handen te krijgen (zie ook pag. 3 en 4 van het vorige bulletin;
- 2) er moet actie gevoerd worden, niet alleen om de studentenbeweging in Delft weer op gang te brengen en eventueel zelfs acties vanuit de Delftse arbeidersbeweging te stimuleren, maar ook om het huidige defaitisme te verdrijven en de onderlinge discussie te bevorderen.

Bericht van
11-2-1970

Situatie in Tilburg

Dinsdagavond 24 februari a.s. zal in Tilburg een VERINGA-avond worden gehouden, waar gediscussieerd zal worden over het voorbereiden van acties door de actiegroep Veringajes.

Bericht van
9-2-1970

SJ-congres over basisgroepen

Het in bulletin no. 70 (dd. 30-1-1970, pag. 3) aangekondigde SJ-congres over basisgroepen zal plaats vinden op 14 en 15 maart a.s. op kasteel Bouvigne in Breda. Gediscussieerd zal worden over de toekomst van wat genoemd wordt de "linkse beweging".

Voorts zal men zich bezinnen over de plaats die elke basisgroep moet gaan innemen. Behalve de Turnhoutse groep "Alfa" zullen ook enige andere groepen worden uitgenodigd. Genoemd zijn de werkgroep "De Geus" uit Amsterdam en de "Toverbal" uit Maassluis.

Over "Alfa" is vernomen dat deze groep ca 2 jaar geleden is ontstaan uit het samengaan van een studentenclub en een "creatieve" club. De meeste acties van "Alfa" hebben de problematiek van de Derde Wereld tot grondslag. Er worden geen "harde" acties gevoerd; dit in de eerste plaats om niet geïsoleerd te worden.

De actie "Toverbal" in Maassluis houdt zich bezig met de discriminatie van de ongeorganiseerde jeugd.

De actiegroep "De Geus", die in Amsterdam actief is, bestaat uit ca 10 personen die zich bezig houden met het buurtwerk. Ze bedoelt vooral te demonstreren "hoe fout onze maatschappijstructuur is, en vooral wat voor rottige uitwerking dat heeft op woon-, leef- en werkomstandigheden".

Opm: SJ-leden van de afdeling Amsterdam-Zuid bezochten op 13 januari j.l. de zgn. Winteruniversiteit van de ASVA, waar ook deelnemers aan de actiegroep "De Geus" van hun ervaringen vertelden.

FIZZ no. 11
februari 1970

FIZZ wekt op tot sabotage

Zoals eerder gemeld vinden thans elke dondagavond in het gebouw "Akhnaton" in Amsterdam (O.Z. Voorburgwal 268) bijeenkomsten plaats van de Volksuniversiteit voor sabotage en pseudo-erotiek, waar poogt de jeugd sabotage-rijp te maken.

In het blad FIZZ worden de "praktikanten van de Volksuniversiteit" in verband daarmee enkele praktische ideeën aan de hand gedaan. (Zie bijlage III)

Opm: FIZZ is het blad van de groep 'FREE' destijds gevormd uit de opgeheven afdelingen Alkmaar en Heilo van de Pacifistisch Socialistische Jongeren Werkgroepen (PSJW). De groep "FREE" is inmiddels toegetreden tot de afdeling Alkmaar van de Federatie van Jongeren-groepen (FJG) van de PvdA.

"Aloha" 23-1/
6-2-1970

"Aloha" en de sabotage

In een artikel van _____ in dit jongerenblad (vroeger "Hitweek genaamd) wordt over sabotage gezegd dat het een snelle en doorgaans effectieve manier is om de werking van allerlei ongewenste processen te bemoeilijken. Na zich afgevraagd te hebben of het plan van _____ om het leger "weg te saboteren" wel zoveel kans heeft, geeft _____ als zijn mening dat het wel eens kon zijn dat de administratie via de computer een zeer zwakke plek aan het worden is. "Als een fout in één codenummer bijvoorbeeld automatisch kan leiden tot een verdubbeling van alle ouderdomsuitkeringen of de onbedoelde vrijlating van tweehonderd gevangenen, dan wordt het tijd eens te gaan praten met jongelui, die tot computer-programmeur worden opgeleid". Dit zou volgens de schrijver ook toegepast kunnen worden op het leger. "Ook aardig om eens te proberen: verander, als je een studiebeurs hebt, eens je referentienummer en kijk hoeveel de computer je dan uitkeert. Is het te weinig, dan kan je altijd nog reclameren. Komen ze er achter, schrijf dan boven je antwoord wéér een ander nummer". Volgens de schrijver moet er achter elke sabotage-daad een gezond idee steken. Op die manier betekent sabotage een nieuwe, verdergaande vorm van demonstreren of provoceren. De saboteur wil iets signaleren. Het artikel wordt besloten met : "Intussen blijven sabotage-ideeën in welke vorm dan ook van harte welkom op de Alexander Boerstraat nummer 30".

Opm: 1. Dit is het adres van "Aloha".

Bijlagen

Bij dit bulletin worden gevoegd:

- 1) Een notitie betreffende het onderwijsfront.
- 2) Een samenvatting van enkele discussie-stukken over de strategie van de studenten-oppositie.
- 3) Twee bladzijden uit FIZZ met sabotage-ideeën.

Onderwijsfront

In de studentenbeweging is de term "onderwijsfront" voor het eerst gebezigd toen in mei 1968 in Nijmegen een discussie plaatsvond van enkele Amsterdamse onderwijzers en kweekschoolleerlingen met studenten van de Nijmeegse Universiteit. Er werd toen gesproken over het karakter, de doelstellingen en de organisatievorm van een in Nijmegen te formeren werkgroep onderwijs *), die zou beantwoorden aan een reeds levende wens bij de Nederlandse Studenten Raad (NSR) om te komen tot oprichting van een onderwijsfront. Dat zou een organisatie moeten worden van allen die meenden dat hun belangen in het huidige onderwijsstelsel niet voldoende behartigd werden: leraren, kleuterleidsters, onderwijzers, kwekelingen, studenten, hoogleraren, scholieren en ouders. (Via deze laatste zouden ook de arbeiders bereikt kunnen worden.) Dit front, zo werd gesteld, zou hen in staat stellen het onderwijs en de pedagogische verhoudingen in Nederland van onderop in discussie te brengen en tegenover het huidige bestel democratische alternatieven te ontwikkelen.

Het duurde een half jaar voordat naar buiten iets naders bekend werd over deze nieuwe vorm van samenwerking. Het eerste bericht kwam opnieuw uit Nijmegen, waar in het najaar van 1968 een bestuurslid van de Unie van Studenten (USN) speciaal met het werk voor het onderwijsfront belast werd.**)

Nadien werd voor het eerst ook van activiteiten op landelijk niveau vernomen. In de SVB, die toen nog als landelijke organisatie bestond, werd een bestuurslid voor het onderwijsfront aangewezen, te weten

*) Een dergelijke werkgroep Onderwijs bestond reeds in Amsterdam. In februari 1968 organiseerde deze een demonstratie, waarin kwekelingen, scholieren, leraren, studenten en ouderen protesteerden tegen de salarisverlaging voor het onderwijzend personeel en de hoge leerlingenschaal.

***) Andere plaatselijke studentenorganisaties besloten naderhand eveneens een secretaris onderwijsfront aan te stellen. Dat gebeurde bv. in Leiden (okt.'69), in Tilburg (nov.'69) en aan de VU (jan.'70).

Enige maanden later volgde de NSR dit voorbeeld met de benoeming van
, in een soortgelijke functie. Toen in de loop van 1969
de SVB ter ziele ging, stapte naar de NSR over
waar zij sindsdien met bijzonder actief is.

In januari 1969 werd in Amsterdam een congres gehouden, waar ca
100 activisten uit het middelbaar, hoger beroeps- en wetenschappelijk
onderwijs besloten intensief met elkaar te gaan samenwerken. Men wilde
acties gaan voeren, discussies losmaken en een informatiekrant ver-
spreiden. (Deze krant verscheen éénmalig onder de titel: "Ha, die
meester...")

Op dezelfde vergadering werd besloten regionale bijeenkomsten te
organiseren van onderwijsfront-groepen. Zulks gebeurde inderdaad, zij
het pas in december 1969, in 't Gooi en in Limburg.

In april 1969 bleek, dat het onderwijsfront een soort bestuur
had in de vorm van een kerngroep, samengesteld uit vertegenwoordigers
van verschillende bij de activiteiten betrokken groepen. Daarvan maak-
ten o.m. deel uit: de reeds eerder genoemde en
en voorts enige leraren, die enkele maanden eerder naar vore
waren gekomen in de Kritische Leraren Organisatie (KLO) ook wel Werk-
groep Kritische Leraren genoemd.

Wat de organisatorische opbouw van het onderwijsfront betreft:
eind 1969 - begin 1970 waren er plaatselijke groepen in Amsterdam (met
hetzelfde adres als de Algemene Studentenvereniging Amsterdam-ASVA),
Delft, Den Haag, 't Gooi, Limburg, Rotterdam (met hetzelfde adres als
de Algemene Rotterdamse Studentenvereniging-ARSV) en in Twente.

Situatie op dit moment

De indruk bestaat, dat wat in 1969 als kerngroep fungeerde, thans
wordt aangeduid als Landelijk Onderwijs Front (LOF), gevestigd op het
adres van de NSR. De functie daarvan is niet geheel duidelijk. Dat
geldt vooral ten aanzien van de KLO en de inmiddels gevormde Werkgroep

Kritische Kweekschool (WKK, opgericht 18 januari 1970) en de Werkgroep Kritische Onderwijzers (WKO, opgericht 9 november 1969). Het is namelijk niet bekend of het LOF uitsluitend een coördinerende functie heeft voor wat de plaatselijke onderwijsfronten betreft, zoals vastgesteld op het op 21 december j.l. gehouden eerste landelijk congres, dan wel dat ook de KLO, de WKK en de WKO er onder vallen. Dit was wel de oorspronkelijke opzet (zie hierboven) en ook Ton REGTIEN gaf dit in zijn boekwerkje "Universiteit in opstand" dat in 1969 verscheen, als zijn mening door. Op hetzelfde congres werd evenwel medegedeeld dat het LOF moest zorgdragen voor contacten op landelijk niveau, hetgeen erop zou kunnen duiden, dat de andere organisaties niet onder het front ressorteren.

Wel is het vrijwel zeker dat waar sprake is van het onderwijsfront (zowel landelijk als plaatselijk) niet gedacht moet worden aan een hechte organisatievorm. Voor zover tot nu toe is gebleken, is het onderwijsfront slechts een bundeling van verschillende groepen, die - ieder op eigen terrein - hetzelfde nastreven, n.l. democratisering van het onderwijs. De methoden die men daarbij gebruikt c.q. wil gebruiken zijn niet altijd even fair. (Het plaatselijk onderwijsfront in Delft bijvoorbeeld wekte onlangs op tot het scheppen van conflictsituaties op scholen.)

Inzake de activiteiten van het onderwijsfront moge nog worden herinnerd aan het onmogelijk maken van het weekend van de Atlantische Commissie, begin januari 1970 in Bergen aan Zee en aan de verstoring van de VARA-televisie-uitzending "Goed Leven" van 7 januari j.l.

Wat toekomstige acties betreft: er zijn aanwijzingen dat het onderwijsfront zich in toenemende mate gaat bezighouden met het uitlokken van discussies op scholengemeenschappen over de eisen tot democratisering. Daarbij wordt onder meer gebruik gemaakt van de Maagdenhuisfilm (wellicht in de toekomst ook van de film over de bezetting van de Pedagogische Academie in Beverwijk) zoals onlangs in Den Helder is gebeurd.

19 februari 1970

De Strategie van de studentenoppositie in discussie

Sinds de studentenleiders tot het besef zijn gekomen dat de politisering van de massa der studenten volgens de door de SVB ontwikkelde conflictsstrategie (Drienerlo, SVB-cahier-3) voor een goed deel is mislukt, en tegelijkertijd (in verband hiermee) de landelijke organisatie van de oppositionele studentenbeweging is ingestort, wordt zowel in de kring van de NSR(SVB)-ideologen als in kringen van studentenleiders aan verschillende universiteiten en hogescholen gewerkt aan een nieuwe oriëntering, een revisie van de theorie met het oog op een meer effectieve oppositionele praktijk.

In het NSR-blad "Aksie" no 6/7 is de Nederlandse studentenbeweging in een doorwrochte beschouwing die sterk doet denken aan in West-Duitsland ontwikkelde ideeën, een nieuwe richting gewezen, waarbij de "beroepswerkelijkheid" als het primaire actie-veld wordt aanbevolen.

Democratische veranderingen binnen de universiteit, los van de ervaringen in de beroepswerkelijkheid, zou volgens deze beschouwing betrekkelijk irrelevant zijn. Motieven voor acties moeten dan ook in de eerste plaats in de buiten-universitaire sfeer worden gevonden, al kunnen in verband daarmee (maar altijd in verband daarmee) ook activiteiten in de universiteiten ontwikkeld worden. De oppositie moet in verband daarmee gestalte krijgen in autonome, socialistische organisaties gericht op meer-omvattende stedelijke activiteiten.

Zoals in de bulletins no 71 en 72 reeds is gesignaleerd, is men het hiermee in de Amsterdamse studentenwereld slechts in zoverre eens, dat radikaliseren van groeperingen buiten het universitaire milieu samen met de studenten met het oog op "totaal antithetische acties" als uiteindelijk doel wordt gesteld, doch is men van mening dat dit besef pas is kunnen doorbreken in die fracties van de studentenbeweging, die eerst bepaalde ervaringen hebben opgedaan in de strijd aan de universiteiten. Dit besef kan men niet zonder meer op andere studenten overdragen; zij moeten zelf op grond van eigen ervaringen tot hetzelfde inzicht kunnen komen.

De aanhangers van dit standpunt menen dan ook, dat omwille van de politisering van de studenten de strijd in de universiteiten moet worden voortgezet. Radikaliseren vindt n.l. vóór alles plaats in acties die een collectief bewustzijn over concrete problemen scheppen. Gaat men daaraan al te gemakkelijk voorbij, dan ontstaat het gevaar, dat de "strategie" als een bonzenprobleem wordt gezien waarvan de oplossing dan ook maar aan de bonzen wordt overgelaten. (Zie artikel in "Aksie" no 8.)

Strategiediscussie in Tilburg

In Tilburg is een groep studenten op grond van eigen kritische beschouwingen over de afgelopen studentenacties tot conclusies *) gekomen die dichter bij de inzichten van deze Amsterdamse studenten aansluiten

*) Gepubliceerd in "De Fronten" (blad van het links front in Tilburg) d.d. 11.1.1970 onder de titel: "Een liberale of een revolutionaire beweging? Stellingen m.b.t. strategie en organisatie".

dan bij die van de NSR-leiders. Zij menen dat er tot nu toe verschillende fouten zijn gemaakt die in vier categorieën vallen:

1) verzelfstandiging van het project-onderwijs

Men heeft niet voldoende beseft dat project-onderwijs op zich een liberale eis is, dat projectgroepen in feite binnen het (examen) systeem blijven fungeren, terwijl ze een middel zouden behoren te zijn in de socialistische strategie.

2) verzelfstandiging van de democratiseringseisen

De praktijk (b.v. in Groningen en Leiden) bewijst, dat de democratiseringsbeweging de studenten niet zodanig politiseert, dat ze klaar zijn voor de anti-kapitalistische strijd. Men moet de democratisering dan ook meer zien als middel om de hogeschool effectief te kunnen inzetten tegen het kapitalisme. De universiteit en de wetenschappelijke praktijk moeten primair in dienst gesteld worden van de ongedrukte groeperingen, dwz. in dienst van de proletarische revolutie.

3) verzelfstandiging van theorie en acties

De studentenbeweging heeft tot nu toe geleden aan een theoretisch hobbyisme dat de gezamenlijke strategie niet ten goede komt, en aan actionisme ter bevrediging van individuele behoeften. Er moet evenwel een gezamenlijke strategie ontwikkeld worden op basis van georganiseerde discussies vanuit collectieven.

4) verzelfstandiging van de interne problematiek (escapisme)

Studenten zoeken inde actie- en discussiegroepen vaak bevrediging van in wezen consumptieve, burgerlijke behoeften. Men wil het er "fijner" hebben in ruil voor revolutionaire prestaties. Maar de absolute onmogelijkheid om "eilanden van vrijheid" binnen het systeem te scheppen maakt een revolutie noodzakelijk. Wie "bevrediging, gezelligheid en een fijner leven" wenst, kiest niet voor een revolutionaire beweging die werkelijk van plan is het kapitalisme te breken.

Deze Tilburgse studenten menen dat de studentenbeweging allereerst op deze punten gecorrigeerd dient te worden. Zij willen in alle gevallen een gezamenlijke bespreking van de tactiek in faculteitscollectieven en vervolgens gezamenlijke acties.

Deze acties dienen evenwel op korte termijn gericht te zijn op de democratisering van de universiteiten en hogescholen, zulks echter in dienst van de klassenstrijd, hetgeen bevorderd kan worden door het leggen van maatschappelijke verbanden. Voorlopig kan men in incidentele gevallen overgaan tot buiten-universitaire activiteiten. In geen geval moet een apart stads- of onderwijsfront georganiseerd worden. Eerst op langere termijn wordt deze strijd anti-reformistisch en anti-kapitalistisch.

Komen deze Tilburgse studenten in hun praktische conclusies tot min of meer dezelfde stellingname als de Amsterdammers, in hun kritiek op de activiteiten van de afgelopen tijd klinken geluiden door die ook in Nijmegen vernomen worden, zij het weer in een andere benadering van het probleem, zoals uit het volgende moge blijken.

Bijdrage van de NUB-redactie

Met het oog op het USN-congres dat op 20 en 21 februari wordt gehouden, heeft de redactie van het Nijmeegs Universiteitsblad (NUB) in drie afleveringen een artikel gepubliceerd van de hand van _____, waarin de theorieën van de Westduitse studentenbeweging aan een analyse worden onderworpen die - volgens de redactie - tevens relevant zou zijn voor de situatie in ons land. Het kan namelijk, blijkens het begeleidend commentaar, gelezen worden als een kritiek op de beschouwing van het NSR-bestuur "over de voortzetting van de studentenoppositie" in "Aksie" 6/7.

Twee theorieën

Er zijn, aldus dit artikel, systematisch twee verschillende interpretaties van de studentenbeweging in het kader van de laatkapitalistische maatschappij te onderscheiden, twee theorieën die in feite ook de basis vormen van de gedachtengang van "Aksie" 6/7, doch die beide moeten worden afgewezen.

De eerste theorie luidt: De kapitalisering van de wetenschap leidt op den duur tot proletarisering van de studenten en academici, waardoor de studenten objectief aan de zijde van het proletariaat komen te staan (theorie van de wetenschap als productiefactor).

De tweede theorie zegt, dat in een autoritaire staat het traditionele onderscheid tussen de klassen op den duur wordt opgeheven, waardoor de studenten als een politiek bijzonder mobiele factor naar voren komen, omdat ze vanuit hun sociale positie buiten het productieproces de totale onderdrukkingssamenhang kunnen doorzien (theorie van de marginale groepen).

Vanwege deze twee heersende theorieën is tot dusverre de werkelijke relatie tussen de studenten- en arbeidersbeweging nog nooit adequaat geanalyseerd en beschreven, hetgeen een mijpend probleem is geworden vanwege deze twee actuele omstandigheden:

- a) de reeds doorgevoerde technocratische hervorming van de universiteit *) dwingt tot een bezinning op de tot nog toe gevolgde strategieën gericht op de mobilisering van de massa (waarom moet er eigenlijk gepolitiseerd en gemobiliseerd worden en is deze mobilisering, deze loutere uitbreiding van het demonstratiepotentieel rechtstreeks relevant voor de ontwikkeling van de strategie?);
- b) de ontwikkeling van de klassestrijd buiten de universiteit noopt tot een plaatsbepaling van de studentenbeweging in een revolutionaire strategie (waarbij kennelijk de fictie moet worden opgegeven, dat studenten in staat zijn effectief aan de strijd van de arbeidersklasse deel te nemen).

De theorie van de marginale groepen sluit de mogelijkheid van een plaatsbepaling van de studentenbeweging in een revolutionaire strategie, de bepaling van de relatie tussen studenten- en arbeidersbeweging, principieel uit.

*) In de Nederlandse situatie moet dit gelezen worden als een anticipatie op het wetsontwerp VERINGA; overigens wordt kennelijk een impasse aangeduid gelijk aan die waarin de Nederlandse studentenleiders zich bevinden.

De theorie van de kapitalisering van de wetenschap is onjuist als ze alleen maar de tegenstelling wetenschap/kapitaal toevoegt aan de fundamentele tegenstelling loonarbeid/kapitaal, onjuist namelijk als daarmee bedoeld wordt dat "wetenschap" altijd en automatisch leidt tot inzicht in de irrationaliteit van het kapitalisme, zodat de wetenschapper of de intellectueel automatisch aan de zijde van de loonarbeiders tegenover het kapitaal komt te staan (maar in feite meestal "verraad" pleegt).

De theorie van de kapitalisering van de wetenschap

De theorie van de kapitalisering van de wetenschap kan tot een juiste waardering van de studentenbeweging leiden wanneer men de wetenschap (terecht) in zijn "tegenstrijdige" (in feite "onbepaalde") relatie tot loonarbeid/kapitaal beschouwt.

Wetenschap leidt niet automatisch tot kritiek op de irrationaliteit van het kapitalisme. Immers, zowel de wetenschap als de psyche van de student (intellectueel) zijn klasse-bepaald. Er moeten dus zekere omstandigheden zijn die een minderheid ertoe brengen het klassekader te doorbreken en zich aan de zijde van de arbeiders tegenover het kapitaal op te stellen.

Welke omstandigheden zijn dit? Met andere woorden: waar precies heeft de oorsprong gelegen van de oppositionele studentenbeweging als men bedenkt dat: 1) de theorie van de kapitalisering van de wetenschap (met verwijzing naar het automatisme) kennelijk onjuist is en dat het 2) evenmin waar kan zijn dat een minderheid door aanraking met de klassestrijd buiten de universiteit ertoe gekomen is het klassekader te doorbreken, aangezien de Westduitse studenten slechts een begrensde ervaring hebben in en met de klassestrijd van het proletariaat.

Deze oorsprong is aanwijsbaar in de "filosofische" faculteiten en houdt verband met de disciplinerende van de zgn. beheerswetenschappen, d.w.z. die wetenschappen (sociologie, politicologie, psychologie, economie) die het laat-kapitalisme nodig heeft of althans wenst te gebruiken om de kapitalistische productieverhoudingen te verdedigen tegen de revolterende productiekrachten.

Het studentenprotest is begonnen als een verzet tegen deze disciplinerende, deze bewustzijns "formierung", tegen dit autoritaire streven "wetenschap" te reduceren tot beheers-kennis.

De studentenbeweging is in de eerste plaats de revolte geweest van een pretentieuze "freischwebende" intelligentsia, aan wie zonder omhaal is duidelijk gemaakt, dat de "formierung" van de maatschappij voor haar geen halt maakt, dat haar moreel protest tegen de oorlog in Vietnam, de Notstands-wetten en haar afkeer van het burgerlijk milieu niet langer geduld worden.

Omdat "het hele kulturhistorische zootje" altijd al weinig bevredigd had en nu door de disciplinerende ook het anti-burgerlijke individuele escapisme (intellectuele zelfbevrediging) onmogelijk werd, kwamen de algemene tegenstellingen in het bewustzijn van een deel der filosofische studenten tot uitbarsting.

Het is de verdienste van de SDS hier een socialistische theorie onder te hebben geschoven die als theorie van de kapitalisering van de wetenschap aanvechtbaar was, maar als positief effect had, dat de studenten geïdeologiseerd werden.

Bij de pogingen van de studenten hun oppositionele strategie ook in de beroepspraktijk voort te zetten, breekt zich echter dat deze socialistische interpretatie van het studentenverzet niet klopt met hetgeen aan de oorsprong daarvan ligt. Wat door de SDS op deze studenten is overgedragen is een van het proletariaat geleend klasse-

bewustzijn, dat derhalve niet voortkomt uit de eigen ervaringen. Daarbij heeft men het bijzondere van de maatschappijwetenschappen over het hoofd gezien: dat ze nl. als beheerswetenschappen niet anders dan maatschappij-conserverend kunnen werken, zodat de wetenschapper in deze sfeer zich of moet aanpassen of zich buiten de heersende verhoudingen moet stellen, m.a.w.: dat een revolutionaire beroepspraktijk voor hen is uitgesloten!

De theorie van de marginale groepen

Terwijl de theorie van de kapitalisering van de wetenschap alleen gebruikt is (tenonrechte) om het ontstaan van de studentenbeweging te verklaren en verder nauwelijks strategische betekenis heeft gehad, ligt de theorie van de marginale groepen ten grondslag aan de feitelijke actie-strategie van de studentenbeweging bij alle politieke acties buiten de universiteit. Deze theorie gaat uit niet van de tegenstelling loonarbeid/kapitaal maar van de tegenstelling onmenselijk autoritair apparaat/gemanipuleerde, onderdrukte mens. Deze tegenstelling kan slechts (volgens MARCUSE) tot object van actie gemaakt worden door "randgroepen" die een "tussenpositie", een "exterritoriale positie" buiten het systeem innemen en van daaruit het hele systeem kunnen doorzien.

Echter, de "exterritorialen" zijn voornamelijk defensief ingesteld: zij wensen in de allereerste plaats hun exterritoriale positie voor zichzelf te behouden en pogen vervolgens hun beweging een algemene betekenis te geven door haar "exemplarisch" voor te stellen voor andere groepen. Dit is evenwel tot mislukken gedoemd. Immers, een kritische theorie van de maatschappij kan slechts ontstaan uit de maatschappelijke praktijk zelf.

Volgens is zo'n theorie van de maatschappij, die ontstaat uit de maatschappelijke praktijk en daarop weer terugwerkt, slechts mogelijk vanuit het standpunt van het proletariaat, doordat in het klassestandpunt van het proletariaat het punt is gevonden, van waaruit de totale maatschappij zichtbaar wordt.

Conclusies

Het defensief karakter van de studentenbeweging kan door de studenten niet als studenten worden overwonnen, maar slechts dan, wanneer zij zich theoretisch en praktisch op het standpunt van het proletariaat stellen.

De SDS heeft de fout gemaakt aan de studenten een van de socialistische arbeidersbeweging geleende theorie over te dragen. Door deze gelijkstelling van arbeiders- en studentenbeweging is een consequente, uit de studentenbeweging organisch voortkomende strategie onmogelijk geworden: nu eens is de universiteit tot bedrijfsproject-groep gebombardeerd, dan weer is verkondigd, dat de strijd tot de universiteit beperkt moest blijven, omdat zij op zich al exemplarisch zou zijn. Door een onkritisch gebruik van de randgroepentheorie en de theorie van de kapitalisering van de wetenschap is men feitelijk het spoor duister geraakt: men heeft zonder klassenanalyse aan socialistische politiek willen doen.

Theoretisch inzicht in de totaliteit van de kapitalistische maatschappij is slechts mogelijk vanuit het standpunt van het proletariaat.

De oplossing voor de studentenbeweging kan dus slechts gelegen zijn in de aansluiting bij de praktijk van de arbeidersbeweging en haar organisatie.

Zolang de proletarische klassenstrijd zich in een latente fase bevindt moeten de studentenleiders hun aanhang door voortdurende agitatie theoretisch voorbereiden op een coalitie met de arbeidersklasse. Actuele problemen moeten daartoe vanuit het standpunt van het proletariaat geanalyseerd en aan de studenten verklaard worden.

Dat betekent bijvoorbeeld, dat de strijd tegen de technocratische herstructurering van de universiteiten moet worden voortgezet, niet om de privileges van de studenten te verdedigen en illusionaire vrije marges te propageren, maar om de technocratische universiteits-hervorming te verklaren uit de algemene contradicties van het kapitalisme en zo de studenten en zichzelf voor te bereiden op het proletarisch offensief, dat door de studenten niet kan worden gevoerd, maar alleen ondersteund.

In het studentenverzet hebben de socialisten dus vooral de agitatorische taak zoveel mogelijk studenten voor de komende klassenstrijd te neutraliseren en een minderheid definitief uit de burgerlijke klasse los te scheuren.

Daarnaast moet de verontwaardiging van de studenten steeds weer worden omgezet in straatdemonstraties en in aanvallen op de kapitalistische staat. Vooral moeten echter die fracties van de arbeidersklasse die in verzet komen, in hun strijd in de bedrijven gesteund worden.

In de universiteiten moet vooral de kritiek op de burgerlijke wetenschap verder ontwikkeld worden. Gecombineerd met een ontmaskeringspolitiek ten aanzien van de bedrijven moeten de socialistische studenten een proletarische wetenschap ontwikkelen, die hun belangrijkste bijdrage aan de komende klassenstrijd zal zijn.....

Zoals uit deze discussiebijdragen blijkt, treft de theoretici van de studentenbeweging niet ten onrechte het verwijt van een zeker intellectueel hobbyisme. Hun theorieën zijn velerlei. Tot een landelijke discussie over de verschillende inzichten schijnt het vooralsnog niet te kunnen komen, zij het dat verwacht mag worden dat in de komende tijd wel veelvuldig gerefereerd zal worden naar de beschouwing van de NSR-leiders in "Aksie" 6/7.

Intussen blijkt wel, dat de ideeën van de NSR-leiders voor vele studenten veel te ver gaan, althans voor het moment. Acties aan universiteiten en hogescholen worden kennelijk - ook na de teleurstellende ervaringen van de afgelopen tijd - nog steeds nuttig en noodzakelijk geacht. In de gedachtengang van de Amsterdamse, Tilburgse en Nijmeegse studenten - althans voorzover dezen hierboven aan het woord zijn geweest - dienen deze acties wel als voorbereiding op een soort "totale antithetische actie", maar deze "socialistische revolutie" zelf wordt naar een verdere toekomst verschoven, waarbij het voor de Nijmegenaren zelfs de vraag is of de studenten daarin een doorslaggevende rol zullen kunnen spelen, aangezien deze revolutie per se een proletarische revolutie zal moeten zijn.

Naargelang de gelegenheid zich voordoet zal in volgende beschouwingen gepoogd worden deze - frustrerende - discussie onder de studentenideologen verder te volgen.

PUNTEN VOOR PRAKTIKANTEN AAN DE VOLKSUNIVERSITEIT

In Den Helder zijn vele mogelijkheden om te kunnen saboteren. Er zijn bases aanwezig van de landmacht, de luchtmacht en natuurlijk de marine. Keus genoeg. Alle marineterreinen zijn bewaakt, maar er zijn diverse mogelijkheden om deze terreinen te betreden, te weten: Taxi's (hebben vrij toegang), leveransiers en stadsbussen; deze worden nauwelijks gecontroleerd, dus met een valse pas gemakkelijke toegang.

Een maal per jaar zijn er de vlootdagen, dan zijn diverse marineterreinen 3 dagen toegankelijk voor het publiek. (er is dan op de openingsuren geen controle. Vele boten zijn dan ook toegankelijk.)

Het moet mogelijk zijn om marinepasjes te vervalsen. De controle door de daarvoor bestemde instanties is meestal nihil. Het laten zien is voldoende. Er wordt nimmer gelet op foto en naam op het pasje.

Een andere mogelijkheid om op het marineterrein te komen is bij het binnenlopen van marineschepen die voor langere tijd zijn weggeweest. De familieleden van de bemanning hebben dan vrij toegang om de schepelingen af te halen. Men kan in de plaatselijke krant lezen wanneer deze schepen binnenkomen en om hoe laat men het terrein mag betreden.

Als men met een valse pas het terrein wil betreden kan dit het beste in een gewoon pak met een weekendtas (de marinejongens lopen nl. ook altijd in een gewoon pak. Sinds kort is het niet meer noodzakelijk dat militairen in uniform lopen.

MP-jeeps saboteren: deze staan vaak vrijdags en maandags (bij het gaan en komen van de militairen) bij het stasjon. De jeeps staan daar onbewaakt en het moet dan niet moeilijk zijn hier enige sabotage te plegen.

Het nieuwe postkantoor in Den Helder is voor de helft van de PTT en de andere helft is Marinepostkantoor. Er zijn hier zeker mogelijkheden iets te doen.

Een belangrijk objekt is ook het Marinemuseum. Er is hier weinig bewaking en er zijn zeker veel mogelijkheden om destructief werk te verrichten.

De dijk naar het Havenkantoor, vlak bij de Tesselse boot, is bijna nooit bewaakt. Via deze dijk heeft men toegang tot de jachthaven van de marine.

De MP-kazerne ligt midden in de stad en niet op marine terrein, via achterwegen is het zeker mogelijk dit terrein te betreden.

De marinehaven is van de waddenzee kant af makkelijk toegankelijk. Zeker met een klein roeibootje. Je mag tenslotte vrij vissen op de waddenzee.

VERDER OP PAG 19

Jos 25-1-70
Meerboer

HET GAAT NIET ZO GOED MET DE LEDENSTAND VAN DE VPRO. DAT WEEET JE. DENK EENS WAT JE MISSEN ZOU! VPRO VRIJDAG, HET ALLES OVER ALLEMOGELIJK TOEGESTANDEN IN HET LAND, NIEUWSTE POP LP'S EN
VPRO DAN DE TV, ZENDTYP, FILMS, PROGRAMMA'S DIE JE VAN ANDERE OMROEPEN NIET KRIJGT (WEEET JE NOG: VAN HET REVE, SABOTAGE). DIT MAG NIET VERDWINNEN! JE KAN DUS HET BESTE LID WORDEN, DAT HELPT. KOST, 25,- PER JAAR. ABONNEE OP VPRO GE-LUIDEN KOST 22,50; STUDENTEN 18.
 BEL: 02150-10551/17853; SCHRIJF: VPRO, ANTWOORD-NUMMER 500, HILVERSUM 13

VERVOLG VAN PAG. 23

Nummerborden van militaire voertuigen kunnen met verf uit spuitbussen worden bespoten; het is haast onmogelijk deze borden te reinigen als de verf goed is gedroogd.

Ook zijn er vele mogelijkheden om de marineparade te verstoren welke altijd op koninginndag wordt gehouden, bv. door het maken van stoorapparatuur om te zorgen dat de walkie-talkies niet kunnen werken.

Belangrijke objecten zijn de munitieopslagplaatsen bij Bergen en Wieringen (vlak bij Oosterland aan de grote verkeersweg), het vliegveld de Kooy en de BB-posten te Schagen en in Den Helder.